

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. Z.,**
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00
Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2018 č. j. MSK 173718/2017,
o přestupku,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Bohumín ze dne 13.11.2017 č. j. R 262/2016, o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Žalobce namítal, že naměřená rychlost nenáleží jeho vozidlu, neboť jeho vozidlo bylo předjeto jiným rychle jedoucím stříbrným vozidlem značky Opel. Bylo zcela zásadní, zda rychlost 100 km/h byla změřena vozidlu žalobce, či jinému vozidlu. Správní orgány se však této námitce nevěnovaly, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále uvedl, že již v průběhu správního řízení namítal, že v daném okamžiku vozidlo neřídil. Řidičem vozidla byl jeho kamarád pan P. Š. K tomu navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí pana Š., ovšem tento jeho požadavek správní orgány ignorovaly, čímž došlo k zasažení do jeho ústavních práv. Neprovedení navrženého důkazu bez jakéhokoli odůvodnění způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů.
3. Žalobce rovněž namítal, že z provedeného dokazování a zejména svědeckých výpovědí příslušníků Městské policie Bohumín plyne, že nikterak nebyla vyvrácena jeho námitka spočívající v tvrzení, že po změření rychlosti vozidla došlo k záměně řidičů, tedy že místo pana Š. usedl na místo řidiče vozidla on. Skutkový průběh a skutkové okolnosti přitom svědčí tomu, že záměna na místě řidiče byla možná. Jeho vozidlo totiž bylo změřeno v ulici Čs. Armády u budovy Čemat, zastaveno však bylo na ulici Čs. Armády, avšak za křižovatkou s ulicí Okružní, tj. více, než 1 km daleko, a to v zastavěném, nepřehledném městském provozu, kde úsek komunikace není přímý. Zdůraznil, že nikdy nerozporoval místo, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, kdy tento úsek je v skutku přímý, ale rozporoval místo, kde došlo k zastavení vozidla, a to, že toto místo se nacházelo až za zatáčkou na předmětné ulici, což se správnímu orgánu vyvrátit nepodařilo. K zastavení vozidla došlo v takovém místě, že svědci nemohli mít vozidlo po celou dobu v dohledu.
4. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány zcela ignorovaly jeho požadavek na provedení důkazu ohledáním místa spáchání přestupku a nijak se tímto jeho důkazním návrhem nevypořádaly. Poukázal na to, že již v průběhu správního řízení namítal, že v místě spáchání přestupku (rovný úsek průmyslové zóny) byla dopravní značkou B 20a s číselným údajem „70“ upravena nejvyšší dovolená rychlost na 70 km/h. Právě k tomuto tvrzení navrhoval provést důkaz ohledáním místa měření.
5. Žalobce dále poukazoval na to, že se svědci při svědecké výpovědi odvolávali na úřední záznam se zdůvodněním, že si celou věc s odstupem času již nepamatují. Takovýto postup je nezákonný. Dodatečné odpovědi na doplňující otázky nemohou zhojit fakt, že svědci na samém začátku jejich výpovědí uvedli, že si věc nepamatují a odkázali na výpověď minulou či úřední záznam.

6. Žalobce rovněž namítal, že obecní policie měřila rychlost v místě, kde k tomu nebyla oprávněna. Měření bylo Policií ČR povoleno pouze v těch místech, kde jsou nejvyšší bezpečnostní rizika vyplývající z překročení nejvyšší dovolené rychlosti – přechody pro chodce, školy, zdravotní střediska, obchodní domy, apod., avšak k samotnému změření rychlosti došlo v oblasti průmyslové zóny, tedy oblasti, která rozhodně nezapadá do typového výčtu oblastí výše uvedených. Správní orgány se s touto námitkou uplatněnou již v průběhu správního řízení opomněly vypořádat, čímž zatížily rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
7. Žalobce rovněž namítal, že výrok rozhodnutí je nezákonný, neboť v něm není uvedeno dle jakého ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb., rozhodl správní orgán o jeho povinnosti zaplatit správnímu orgánu náklady přestupkového řízení. Druhý důvod nezákonnosti výroku žalobce spatřuje v tom, že ve výroku nejsou uvedeny všechny právní předpisy, dle kterých správní orgán rozhodoval, resp. dle kterých povinnost rozhodovat měl. Z výroku není seznatelné, dle jakého ustanovení správní orgán uložit trest zákazu činnosti a pokutu, z jakého ustanovení vycházel při úvaze o výši sankce. Postup správního orgánu je tak v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu.
8. Žalobce dále uvedl, že správní orgán měl jeho přestupek posoudit nejen dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ale i dle zákona č. 250/2016 Sb., neboť tato novější právní úprava je pro něho příznivější. S tím souvisí i další jeho námitka spočívající v nezákonné výši sankce, neboť správní orgán nezohlednil všechna kritéria pro uložení sankce a zároveň sankci uložil nad dolní hranici sazby pokuty, ačkoliv mu nesvědčily žádné přitěžující okolnosti a správní orgán toto zvýšení neodůvodnil. Správní orgán rovněž vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Vyslovil názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti. V daných souvislostech poukázal na také na to, že správní orgán dospěl k závěru, že již působením sankce téměř na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu, z čehož je zřejmé, že správní orgán zdůraznil preventivní funkci sankce, od které očekává, že pachatel přestupku bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající mu ze zákona o silničním provozu. Úvahy, kterými byl správní orgán při ukládání pokuty veden, přitom silně nasvědčují, že zvažoval-li by právě § 44 nového zákona o přestupcích při ukládání sankce, mohl uložit pokutu pod dolní hranici zákonné sazby.
9. Žalobce také namítal, že při měření rychlosti laserovým rychloměrem došlo k tzv. „slip effectu“ a již v průběhu správního řízení požadoval přezkoumání správnosti měření rychlosti. Argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí k této námitce považuje za nepřezkoumatelnou, neboť je založena na tvrzeních žalovaného, která nijak nedoložil. Žalovaný nikterak nedokázal, že by chyba měření v případě „slip effectu“ byla zahrnuta ve standardně odečítané chybě měření, a proto je tento závěr nepřezkoumatelný. Žalovaný rovněž nedostatečně odůvodnil neprovedení důkazů, které navrhl provést k prokázání nesprávnosti měření. Správní spis přitom neobsahuje jediný důkaz, který by se zabýval správností měření rychlosti.
10. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné také z toho důvodu, že správní orgán sice uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, nicméně se vůbec nevěnoval podmínkám a důvodům, za kterých takto

rozsáhlý zákaz činnosti uložil, a ani neuvedl příslušné ustanovení ve výroku rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že při spáchání údajného přestupku řídil motorové vozidlo spadající do skupiny B a mohl mu být tedy uložen zákaz řízení pouze této skupiny motorových vozidel, jak plyne z § 14 odst. 1 zákona o přestupcích.

11. Co se týče měření rychlosti, žalobce poukázal na to, že svědek H. – strážník obecní policie obsluhující rychloměr – při měření rychlosti postupoval v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, protože uvedl, že před měřením nikdy rychloměr nekontroluje, že k tomu není důvod (není co kontrolovat) a stejně tak ho nekontroloval při měření rychlosti vozidla. Poukázal na to, že navrhoval provést důkaz návodem k obsluze. Tento důkazní návrh žalovaný zcela ignoroval a nevypořádal ho, čímž rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
12. K přestupku mělo dojít 25.2.2016, bylo tedy možné jej projednat ve lhůtě do 25.2.2017. Správní orgán sice vydal rozhodnutí I. stupně již 13.10.2016, toto rozhodnutí však bylo následně zrušeno v odvolacím řízení, tedy ještě předtím, než nabylo právní moci, a tedy k němu nelze přihlížet, neboť rozhodnutí zrušené v odvolacím řízení nemůže mít žádné účinky. Lhůtu k projednání přestupku přerušuje pouze vydání takového rozhodnutí, které nebylo následně zrušeno v odvolacím řízení. Opačný výklad by vedl k absurdním a zjevně nespravedlivým důsledkům. Nadto pokud je rozhodnutí zrušeno, nelze na něj vůbec jako na rozhodnutí nahlížet, neboť účinky zrušení nastávají ex tunc. K prekluzi v dané věci došlo buď rok od spáchání přestupku, nebo rok od zahájení řízení o přestupku.
13. V závěru pak žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů a požadavek na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
14. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že byla změřena rychlost vozidla odlišného od vozidla žalobce, žalovaný uvedl, že z důkazu snímkem rychloměru vyplývá, že se na něm nachází jediné motorové vozidlo Opel RZ X. Poznamenal, že s námitkou údajného změření jiného vozidla se vypořádal na straně 2 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí. Důkaz výsledkem P. Š. nebyl proveden z důvodu nadbytečnosti, což správní orgány řádně odůvodnily. Mimo jiné neuvěřily verzi žalobce, že se nějaká další osoba vůbec ve vozidle nacházela. K námitce ohledně nezjištění subjektu přestupku, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvzení žalobce, že vozidlo bylo strážníky zastaveno až za křižovatkou s ulicí Okružní, bylo vyvráceno výpověďmi svědků, kteří uvedli, že vozidlo žalobce měli od změření až do zastavení v dohledu. K námitce ohledně místní úpravy nejvyšší dovolené rychlosti, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí stejně tak k námitce ohledně odvolání se na úřední záznam a minulou výpověď. V odvolání žalobce nevznese námitku vztahující se k oprávnění obecní policie k měření rychlosti, žalovaný se jí tedy výslovně nezabýval. Nicméně na straně 9 napadeného rozhodnutí v odstavci prvním se vyjádřil k charakteru místa přestupku i s ohledem na to, že se jedná o schválený úsek měření. K výroku rozhodnutí, žalovaný uvedl, že vyhláška č. 231/1996 Sb., obsahuje všeho všudy 4 stručné paragrafy, absence čísla konkrétního paragrafu vyhlášky ve výroku proto nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Nová právní úprava zákona č. 250/2016 Sb., není pro žalobce příznivější, proto podle ní žalovaný nerozhodoval. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí jsou uvedena ust. § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním

provozu, což je podle žalovaného zcela dostačující. K námitce ohledně sankce a přitěžujících okolností, žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o mimořádné snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., žalovaný uvedl, že žalobce neuplatnil žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly sebemenší důvod, ze spisu žádné takové okolnosti nevyplývají a žalovaný je neshledal. Ani skutečnosti uváděné v žalobě nelze považovat za okolnosti mimořádného charakteru, které by odůvodňovaly snížení sankce pod dolní hranici sazby. Měření rychlosti bylo provedeno rychloměrem ověřeným jako stanovené měřidlo ve smyslu § 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii a lze jej používat pro měření rychlosti silničním vozidlem, jak plyne z ověřovacího listu ze dne 2.12.2015. Žalovaný nepovažuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné jen proto, že nereagoval jednotlivě na každou dílčí odvolací námitku. S námitkou o zákazu řízení všech motorových vozidel se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Uložit zákaz řízení jen pro řidičské oprávnění některé skupiny je sice teoreticky možné, muselo by však jít o zcela specifický případ (např. dopravní nehoda způsobená tím, že řidič nezvládal udržet rovnováhu na motocyklu apod.); o takový případ se však nejedná. Jde o zcela typický přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti, který svědčí o neukázněnosti žalobce jako řidiče obecně a nemá žádný vztah k druhu vozidla, které zrovna řídil. Není pravdou, že by v ověřovacím listu rychloměru bylo uvedeno, že měření je přípustné pouze při souladu měření s návodem k obsluze. Taková podmínka se v ověřovacím listu nenachází. Kromě toho žalobce konkrétně netvrdil, že rychloměr měl nějakou závadu, kterou by bylo možno požadovanou kontrolou odhalit. Pouze zcela hypoteticky uváděl, že se domnívá, že rychloměr mohl být poškozen či mohlo zaniknout jeho ověření. Jedná se tedy o spekulace, které žalovaný nebyl povinen vyvracet. Zánik odpovědnosti za přestupek je ve smyslu § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., nutno posoudit podle § 30 a následujících tohoto zákona. Lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek žalobce tedy činí 1 rok (subjektivní), resp. 3 roky (objektivní), s tím, že subjektivní lhůta byla přerušena oznámením přestupku a dále každým (prvostupňovým) rozhodnutím, jímž byl obviněný uznán vinným, bez ohledu na to, že první dvě rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalovaným zrušena. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dříve, než odpovědnost žalobce za přestupek zanikla. Zákona č. 200/1990 Sb., se při posouzení zániku odpovědnosti za přestupek nepoužije. Nicméně i kdyby tomu tak bylo, odpovědnost žalobce za přestupek by ani tak nezanikla. Podle článku II. bod 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., se tudíž ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Přestože tento článek II. má podle článku XXVI. téhož zákona nabýt účinnosti až dnem 1.10.2016, je nutno učinit závěr, že jde o zjevnou legislativní chybu. Vzhledem k tomu, že se jedná o přechodná ustanovení, která z povahy věci upravují postup adresátů měněné právní normy v době bezprostředně následující po nabytí účinnosti takové změny, je jediným smysluplným výkladem takový výklad, že přechodná ustanovení nabývají účinnosti ke stejnému dni jako změna právní normy, ke které se vztahují, tedy k 1.10.2015. Bylo by absurdní, aby přechodné ustanovení, které upravuje běh prekluzivní lhůty pro přestupky spáchané po 1.10.2015, nabylo účinnosti až dne 1.10.2016. Správní orgány tedy postupovaly v souladu s tímto přechodným ustanovením tak, že na přestupek žalobce spáchaný po

- 1.10.2015, již neaplikovaly původní jednoletou lhůtu pro zánik odpovědnosti. K tomu žalovaný odkázal na konkrétní rozsudek Krajského soudu v Ostravě, který tuto otázku řešil ve vztahu k formě zavinění přestupku, jako náležitosti výroku rozhodnutí.
15. Za souhlasu účastníků řízení soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.
 16. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
 17. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 25.2.2016 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 25.2.2016 v 13:23 hodin na ulici ČSA v Bohumíně žalobce, jako řidič motorového vozidla RZ X překročil nejvyšší povolenou rychlost, která je stanovena na 50 km/h. Naměřená rychlost po odpočtu byla 100 km/h. Žalobce se na místě odmítl vyjádřit a oznámení o dopravním přestupku nepodepsal. Jako svědci jsou uvedeni strážníci Městské policie v Bohumíně M. K., T. D. a R.F. Řidič je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích č. 361/2000 Sb., v pl. znění. Ve spise je rovněž oznámení o podezření spáchání přestupku včetně fotodokumentace předmětného motorového vozidla značky Opel, RZ X s detailem registrační značky změřeného vozidla, údajů o místě měření, označení výrobního čísla rychloměru TruCAM TC001259. Z oznámení plyne, že 25.2.2016 v 13:21:16 hodin byla osobnímu vozidlu RZ X naměřena rychlost 104 km/h v místě s rychlostním limitem 50 km/h, v Bohumíně na ulici Čs. Armády. Po odpočtu činila výsledná rychlost 100 km/h. Záměrný kříž leží na zadní části vozidla vpravo od registrační značky. Ve spise je ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70405-15 k silničnímu laserovému rychloměru LTI 20/20 TruCam, výrobní číslo TC001259, podle něhož silniční rychloměr měl požadované metrologické vlastnosti a bylo možno jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničním vozidlem při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Zkouška byla provedena 2.12.2015, doba platnosti ověření skončila 1.12.2016. Součástí spisu je též osvědčení strážníka městské policie R. H., který prováděl měření k obsluze předmětného laserového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče, dokumentace místa měřeného úseku a letecký snímek z místa měření dle GPS – mapy.cz. 9.3.2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení ve věci předmětného přestupku. U jednání dne 3.11.2017 za přítomnosti zmocněnce žalobce byli vyslechnuti svědci strážníci městské policie R. H., R. F. a T. D. Svědci nejprve odkázali na svou předešlou výpověď ze dne 20.2.2017 a poukázali na odstup času od spáchání přestupku. Svědci následně odpovídali na otázky správního orgánu a žalobce. Z výpovědí svědků bylo zjištěno, že v místě měření je obecně stanovena rychlost jízdy 50 km/h, měřený úsek je rovný a po celou dobu od změření po zastavení vozidla měla hlídka s vozidlem vizuální kontakt. Svědek strážník H., který prováděl měření, kromě jiného uvedl, že kdyby se v průběhu měření objevila závada na laserovém rychloměru, přístroj by tuto závadu sám vyhodnotil a upozornil by na chybu měření. Ve spise je rovněž listina vystavená Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje,

- dopravním inspektorátem, územním odborem Karviná č. j. KRPT-227601/ČJ-2015-070306 ze dne 21.10.2015 s označením – určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Bohumín, v níž je uvedeno, že v souladu s ust. § 79a zákona č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, určil Dopravní inspektorát Karviná Městské policii Bohumín k měření rychlosti vozidel kromě jiného úsek Bohumín, ulice Čs. Armády.
18. Rozhodnutím Městského úřadu Bohumín ze dne 13.11.2017 č. j. R 262/2016 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 25.2.2016 v 13:21 hodin v obci Bohumín – Pudlov, na pozemní komunikaci ulice Čs. Armády, GPS severní šířka 49° 54' 27.97" N, GPS západní délka 18° 20' 28.27" E, u budovy Čemat, ve směru jízdy do Nového Bohumína, jako řidič osobního vozidla tovární značky Opel, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, v místě, kde je zákonem obecně stanovena rychlost nejvýše 50 km/h, o 50 km/h. Silničním laserovým rychloměrem TruCAM LTI 20/20 mu byla v uvedeném místě naměřena rychlost 104 km/h, po odečtu odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla zjištěna minimální rychlost jízdy vozidla 100 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž z nedbalosti spáchal přestupek na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokuta v částce 6.000 Kč, podle ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci současně byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1.000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.
 19. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29.1.2018 č. j. MSK 173718/2017, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
 20. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu, je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. V dané věci bylo oprávnění Městské policie Bohumín měřit rychlost vozidel v daném místě a čase prokázáno listinou vystavenou Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, dopravním inspektorátem, územním odborem Karviná ze dne 21.10.2015, jak bylo citováno výše z obsahu správního spisu.
 21. Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.
 22. Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

23. Krajský soud konstatuje, že v daném případě správní orgány posoudily provedené důkazy v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, tj. v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a podklady pro rozhodnutí tvořily ucelený důkazní rámec. Krajský soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů. Skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání předmětného přestupku žalobcem ve smyslu § 3 správního řádu. Krajský soud považuje výpovědi svědků – zasahujících strážníků ve spojení s listinnými důkazy, zejména oznámením o přestupku sepsaném na místě, oznámením podezření ze spáchání přestupku včetně fotodokumentace, za dostatečné k prokázání skutečnosti, že vozidlo v daném okamžiku řídil žalobce. Rychlost automobilu řízeného žalobcem byla naměřena silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCam, který měl platný ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem, přičemž z fotografie je patrné, že záměrný kříž směřuje na vozidlo žalobce. Jestliže by obsluha rychloměru jakýmkoli způsobem nedodržela návod k obsluze, nebo by rychloměr vykazoval nějakou vadu, nebyla by rychlost projíždějícího vozidla vůbec zachycena. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 As 82/2012-27, v němž Nejvyšší správní soud odkazem na odborné vyjádření společnosti ATS – Telcom Praha, a.s., ve vztahu ke shodnému typu měřiče rychlosti TruCAM LTI 20/20 uvedl, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy a v případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření, konec citace. Dle názoru soudu ze správního spisu plynou jasné důkazy, že žalobce řídil motorové vozidlo v obci, v místě, kde byla zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, o 50 km/h vyšší, než byla dovolená rychlost. Za takové situace neměly správní orgány důvod provádět další důkazy návodem k obsluze, dokumentem BBC, zprávou Daily Mail, vyjádřením Českého metrologického institutu. Pro nadbytečnost tyto důkazy proto neprováděl ani soud. K námitkám proti měření rychlosti soud uzavírá, že pro prokázání nejvyšší dovolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie, záznam z měřícího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl snímek pořízený rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky vozidla, jakož i naměřenou rychlost a další údaje. Výpověďmi svědků bylo vyvráceno tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil a že došlo k záměně řidičů. V posuzované věci měření proběhlo v úseku, který je od změření po zastavení rovný a policisté v něm měřené vozidlo měli pod dohledem. Z provedených důkazů ani neplyne, že by kromě žalobce byla ve vozidle další osoba. Za tohoto stavu, kdy i ve shodě s žalovaným ani soud neuvěřil, že by se měla na místě nacházet jakákoli další osoba, byl žalobcem navržený důkaz výsledkem svědka Š. nadbytečný. Krajský soud dále uvádí, že dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného

- opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Absence označení paragrafu vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve výroku nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které žalobce popisovaným jednáním porušil, že z nedbalosti spáchal přestupek na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, obsahuje také ustanovení, podle něhož mu byla uložena sankce – pokuta, a to ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a rovněž i ustanovení, na základě něhož mu byl uložen trest zákazu činnosti, a to ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu. Výrok obsahuje požadavky formulované v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 465/2016-46.
24. Namítal-li žalobce, že sankce zákazu činnosti se měla vztahovat pouze na řízení motorových vozidel skupiny B, soud se s ním neztotožňuje. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na názoru, že zákon o silničním provozu nerozlišuje činnost řízení motorových vozidel na řízení motorových vozidel jednotlivých skupin řidičského oprávnění. Soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 252/2016-48, č. j. 8 As 254/2016-67.
25. Soud nesdílí ani námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti uložené sankce. Z ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích plyne, že při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění bylo možno uložit sankci pokutu od 5.000 Kč do 10.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců do 1 roku. Z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že při stanovení výše sankce se hledisky uvedenými v citovaném § 12 odst. 1 zákona o přestupcích zabývaly, podrobně vyjevily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly, jak okolnosti přitěžující, tak polehčující. Správní orgán I. stupně tak učinil na straně 5 rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje a žalovaný pak na straně 8 až 9 napadeného rozhodnutí. Správní orgány dle názoru soudu v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši. V podrobnostech soud tedy odkazuje odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů, která tvoří nedílný celek. Námitka nedostatečného odůvodnění uložené sankce není s ohledem na shora uvedené důvodná.
26. Ve shodě s žalovaným soud zastává názor, že nová právní úprava, tj. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinný od 1.7.2017 není pro žalobce příznivější a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 191/2017-35).
27. K námitce žalobce ohledně mimořádného snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že žalobce neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly sebemenší důvod, ty nevyplývaly ani ze spisu, a ani tvrzení žalobce uvedená v žalobě, nelze považovat za okolnosti mimořádného charakteru, které by odůvodňovaly snížení sankce pod dolní hranici sazby.

28. K namítané prekluzi soud souhlasí s názorem žalovaného, že podle článku 2 bod 3 přechodných ust. zákona č. 204/2015 Sb., se ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Přestože článek II. měl podle článku XXVI. téhož zákona nabýt účinnosti až dne 1.10.2016, je nutno učinit závěr, že jde o zjevnou legislativní chybu. Jedná se o přechodná ustanovení, která z povahy věci upravují postup adresátů měněné právní normy v době bezprostředně následující po nabytí účinnosti takové změny, a proto je jediným smysluplným výkladem takový výklad, že přechodná ustanovení nabývají účinnosti ke stejnému dni, jako změna právní normy, ke které se vztahují, tedy k 1.10.2015. Ve shodě s žalovaným také soud zastává názor, že správní orgány postupovaly v souladu s tímto přechodným ustanovením tak, že na přestupek žalobce spáchaný po 1.10.2015 již neaplikovaly původní jednoletou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek.
29. Soud uzavírá, že správní orgány se dostatečně v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, jak plyne z celého kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené krajský soud jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.06.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje